

ritusbevilling ikke fornyes, betragter jeg som overordentlig uheldigt. Det glæder mig, at den højtærede Indenrigsminister principielt er gaaet imod et saadant Krav, og jeg vil paa de danske Afholdsorganisationers Vegne bringe ham en Tak derfor. Hvor en Bevilling eksproprieres, før Bevillingstiden udløber, er vi villige til at yde Erstatning; men naar den er udløbet, er det ganske urimeligt at betale Erstatning af Kommunens Kasse, fordi den ikke fornyes. En Bevilling betyder en Fordel, et Privilegium, saa længe den varer; men med hvilken Ret kan den Mand, der har haft en saadan Fordel et vist Aaremaal, yderligere kræve Betaling, naar Bevillingen udløber? En Bevilling er jo ingen Handelsvare; den gælder en vis Tid som en tidsbegrænset Kontrakt, og saa bortfalder den ret og slet, hvis ikke den fornyes. Hvorfor skulde Samfundet yde Erstatning, hvor der hverken er juridisk eller moralsk Grund dertil? Hidtil er Fornyelsen af Spiritusbevillinger blevet nægtet i mange Tilfælde, uden at der er ydet Erstatning. Hvorfor skulde man nu ind paa en helt ny Praksis paa dette Omraade? Jeg vilde anse dette for uheldigt, og jeg haaber, det skal lykkes at undgaa det. Man maa nemlig huske paa, at hvis Erstatningen skulde ydes af de kommunale Kasser, blev det i mange Tilfælde vanskeligt at fjerne Spiritusbeværtninger, selv om de ikke er til andet end Gene i den paagældende Kommune.

Jeg skal ellers ikke fordybe mig i Enkeltheder i dette vigtige Lovforslag. De forskellige Enkeltheder kan jo nærmere behandles i det Udvalg, der vil blive nedsat. Det er de store Hovedspørgsmaal, Forhandlingen her i Salen nærmest maa dreje sig om.

Den højtærede Indenrigsminister har i alt væsentligt fulgt det Mindretal i Kommissionen, som har stillet de mest ædruelighedsvenlige Forslag, og herfor vil jeg bringe Ministeren en Tak paa Afholdsfolkernes og en Mængde Ædruelighedsvenners Vegne. Han har forelagt et Forslag, der er et udmærket Forhandlingsgrundlag for alle, som ønsker en tidssvarende Ædruelighedslovgivning her i Landet. Til en saadan vil det radikale Venstre gerne medvirke og yde sin bedste Støtte, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Forslag til velvillig Behandling i den høje Rigsdag.

Abrahamsen: Jeg vil begynde med den Bemærkning, at jeg desværre ikke er

i det samme heldige Tilfælde som den sidste ærede Taler at kunne takke den højtærede Indenrigsminister paa alle Punkter for det Forslag til en Beværterlov, der her er fremsat. Den højtærede Minister er i dette Forslag paa væsentlige, afgørende Punkter gaaet sammen med det Mindretal i Kommissionen, som jeg, for ikke at nævne alle Navnene, i Korthed vil kalde det forbudsvenlige Mindretal, hvorimod den højtærede Minister ikke har fundet nogen som helst Anledning til at støtte det Flertal, der har været indenfor Kommissionen. Den højtærede Ministers Grunde til saaledes at gaa med Mindretallet har jeg ingen Anledning til at undersøge. Men det forekommer mig, at de Bestemmelser, som Flertallet havde tiltraadt, i alle Tilfælde gjorde det af Kommissionen udarbejdede Forslag til en Beværterlov mere tiltalende end det Forslag, der er forelagt her i det høje Folketing.

Da Ædruelighedskommissionen blev nedsat, blev der paalagt den to Opgaver. For det første skulde den undersøge Virkningerne af og fremkomme med Forslag om en Revision af Lov Nr. 104 af 10. Maj 1912 om Beværtning og Gæstgiveri samt om Handel med stærke Drikke. Men desuden fik Kommissionen den Opgave at beskæftige sig med Spørgsmaalet om Forbud mod Tilvirkning, Indførsel og Salg af stærke Drikke. I den Betænkning, der nu foreligger, har Kommissionen løst den første Del af sin Opgave, og jeg maa sige, at det Forslag til en Revision af Beværterloven, der nu foreligger, paa mange Punkter, og ogsaa paa væsentlige Punkter, falder sammen med, hvad hele Kommissionen har været enig om. Derimod har det ikke været muligt for Kommissionen at løse Opgavens anden Del: Spørgsmaalet om Forbud mod Tilvirkning, Indførsel og Salg af stærke Drikke. I Betænkningen er der gjort Rede for, hvorfor Kommissionen har maattet lade denne Del af Opgaven ligge. Det stillede sig nemlig saaledes, at umiddelbart efter Kommissionens Nedsættelse indtraadte Verdenskrigen, og de Forhold, den medførte, har umuliggjort det for Kommissionen at beskæftige sig med den ene Del af Opgaven.

Ved Overvejelserne vedrørende en Revision af Loven af 10. Maj 1912 har der, som det jo ogsaa fremgaar af Kommissionsbetænkningen, været Enighed om, at Bestræbelserne for at sikre en forsvarlig Beværterdrift burde føres noget videre, end sket er i den nuværende Beværterlov, og